

Salmer: Rødding: 739 Rind nu op, 7 Herre Gud, 720 Som året går (mel. Vor Herres Jesu mindefest), 728 Du gav mig o Herre, 438 Hellig, 477 Som korn 557 Her vil ties.

Lihme: 785 Tunge, mørke, 720 Som året går, 728 Du gav mig o Herre, 758 Nu velan

Tekster: *Es 45,5-12, 1 Kor 1,18-21, Mark 4,26-32*

Jeg har sikkert sagt det før. Det er jeg helt sikker på, selvom jeg ikke kan huske hvornår. Men det kan ikke siges for tit, så jeg siger det igen: Vi lever midt i et vidunder. Vi er et vidunder. Og vidunderet er, at der er noget og ikke intet. Vidunderet er, at vi lever. Det er det vidunder, vi er midt i, så længe, vi lever.

Det kan være svært at se i januar. Specielt om morgenen. Men selv i denne mørke, endeløse måned, som dog alligevel lige straks er forbi, kan det ske en dag, at solen sender sit velsignede lys skråt hen over våde marker. Ja, selv i denne knude-kulde-

måned kan det ske, at solstrålerne der stryger næsten vandret henover jorden har så megen kraft i sig, at de kan varme gennem jakken. Selv i januar kan vidunderet lyse gennem mørket og tågerne.

At vi er midt i et vidunder kan være svært at se, når livet bliver os øde og når natten i vort bryst, hjertet vil omlejre. Og dog er vi også i sådanne tilfælde midt i vidunderet, og det der plager os er den frygtelige uro for, at vidunderet, *at noget er*, blot skal vise sig at være en illusion, at virkeligheden slet ikke er noget, men bare tomhed og ingenting.

Vidunderet bliver for alvor nærværende, når det går op for os at vort levnedsmål har ende, at vor hjul ej mer skal rende, og vort åg skal spændes fra. For når vidunderet, det daglige vidunder at vi lever, og at der er *noget*, hører op. Hvad er der så?

Der stilles de mest forskrækkelige krav til os. Og det er noget underligt troldsk noget. For hvem er det der stiller kravene. Det er samfundet. Det er politikerne. Det er myndighederne. Eller er det os selv? For når vi lader os piske afsted livet igennem, kan det jo kun

være fordi vi giver de instanser ret, som fortæller os, at vi skal arbejde, producere, vise resultater. Vi tror på, at der os, samfundsborgerne, der skaber værdierne, skaber livs- og udfoldelsesmuligheder. Vi tror på, at verden klasker sammen, hvis ikke vi tager os sammen. Og så knokler vi løs, for at holde verden i gang. Eller også jamrer vi over, at de andre ikke knokler nok til at vi kan få mere og mere at leve af.

Det første der sker, er at virkeligheden holder op med at være et vidunder. Virkeligheden bliver et værk, et dagsværk. Eller et årsværk. Men helt sikkert et værk. Vores værk.

For kort tid siden så jeg filmen ”Steppeulv”. Hen imod slutningen af filmen er hovedpersonen rejst bort fra alt og alle til Nepal, hvor han ender med at tage sit liv. Men inden han dør, lever han altså i Nepal. Han lever umådeligt fattigt. Man ser ham sidde og koge sit måltid, en enkelt – stor – kartoffel i en gryde. På mig virkede dét meget voldsomt. Livet kan opretholdes på en kartoffel om dagen! Jamen det er da til at have med at gøre. Når vi har så travlt, at mange af os bliver syge af det, så er det jo ikke fordi det er nødvendigt

for at opretholde livet. Ikke altid. Tit har vi bare travlt for at have travlt!

Helt nemt er det bare ikke. Somme tider er det jo godt med travlhed. Når der sker en ulykke, er det godt at der er folk der har travlt med at redde. Det er også godt, at der er mennesker der har travlt med at forske i helbredelse af sygdomme og med at helbrede og pleje syge mennesker. Eller med at pleje gamle mennesker og døende mennesker, så vi også kan opleve en flig af tilværelsens vidunder den sidste tid vi er her.

Hænger dobbeltheden af livsødelæggende travlhed og livsbefordrende travlhed sammen med Jesu lignelser om Guds rige, der som kornet vokser af sig selv, mens bonden sover og står op uden at dét gør hverken fra eller til. Eller om sennepsplanten, der begynder som et lille bitte frø og ender med at blive stor som en busk?

Jeg tror, der er en sammenhæng. Det punkt, hvor vores daglige liv hænger sammen med Jesu lignelser udgøres af tilværelsens og livets vidunder-karakter.

Universet er blevet til og livet er blevet til helt uden menneskers medvirken. Ja, menneskene er først kommet til til allersidst. Tilværelsens og livets vidunder er til helt uafhængigt af menneskers medvirken og foretagsomhed. Ja, ikke bare det, men vi er selv til helt uafhængigt af vores egen medvirken. Det er det første, der er at sige. Kun for så vidt, vi i vores tilværelse kan give plads for en dyb undren og taknemmelighed, over at vi overhovedet er til, kun for så vidt er vi i overensstemmelse med den tilværelse, vi faktisk lever.

Det andet, der er at sige er, at kun for så vidt vi i vor livsudfoldelse er i overensstemmelse med den ufattelige kraft, der får universet til at være til, får livet til at udfolde sig og udvikle sig, får tingene til at ske, kun for så vidt er vores livsudfoldelse livsbefordrende og ikke livsødelæggende.

Jamen Jesus taler jo om Guds rige. Vi lever jo ikke i Guds rige, men på jorden, hvor der gælder helt andre regler!

Det tror jeg nu ikke! Jeg tror, det er den samme Gud, der har skabt verden og livet og mig selv, og som også vil opbygge sit evige rige, hvor livet udfoldes i glæde og fred, hvor ingen bliver syge af stress eller ødelagt af angst for ikke at slå til. Og jeg tror, at vi i det liv, vi lever, ser glimt og flige af det evige liv, Gud har som mål for skaberværket. Vi ser også en masse, der ødelægger og formørker det evige liv, døden først og fremmest. Men jeg tror, at livet er stærkere end døden. Og jeg tror det, fordi jeg har hørt, at Guds søn Jesus opstod fra de døde.

Livet er et vidunder, så længe det varer. Og vi ved det jo godt! Det er jo derfor vi så pokkers nødig vil miste det! Men Jesus fortæller os, om Guds rige, hvor døden ikke længere råder. Hvor sygdom, ondskab og lidelse ikke findes. Og han viser os det rige ved at lade det blive til omkring sig, når han tager sig af de mennesker han møder og viser dem godhed. Guds rige ligner det vidunderlige liv vi oplever i vores daglige tilværelse. Det ligner den tilværelse, vi kender. Det bliver til uden vor medvirken og det består og udvikler sig uden at vi behøver at gøre

noget, fordi den kraft der driver det, er til uafhængigt af os. Men det betyder ikke, at vi i vores udfoldelse af vores liv ikke kan enten modarbejde eller fremme dette evige liv. Fra Jesus ved vi, at hvor mennesker tager sig af hinanden og drager omsorg for hinanden, der sker Guds vilje, den vilje som har skabt al ting, den vilje som er selve kraften i Guds rige.

Så ligger det da lige for, hvad der kan gøre vores liv meningsfuldt og fylde det med betydning: For det første at standse op og tage det til os, at livet og verden er et vidunder, som er skænket os, uden at vi på nogen måde har kunnet gøre noget for at få denne gave. Vi kan vænne os til at standse op bare en stund hver dag uden at gøre noget og bare tage imod den dag, der er kommet til os helt uden vor egen medvirken. Vi kan standse op bare en time om ugen for lige at mærke, at livet stadig rækkes os dag efter dag, mens vi vågner og står op, går i seng og sover uden at det gør nogen forskel. Fx kan vi jo gå i kirke. Og for det andet kan vi, så vidt det nu står til os, drage omsorg for livet, hvor det viser sig for os i vore medmenneskers liv og vore medskabningers liv,

velvidende, at Guds rige er som alt det andet der er til: det kommer og udfolder sig af sig selv, hvadenten vi lever eller dør, sover eller arbejder. Og trods det får vi lov at være med i udfoldelsen af det.

Vi er midt i vidunderet. Vi er del af vidunderet.

Amen.